

من زبان فارسی را دوست دارم

مگرداری:
بهمنام جاهدزاده

دارم

مرکز مطالعات زبان
Center For Language Studies
日本語センター

انشاءات پرنده

انشاهای فارسی آموزان راهنمایی دانشکده
مطالعات خارجی دانشگاه اوسا

• من زبان فارسی را دوست دارم؛

• انشاهای فارسی آموزان ژاپنی دانشکده مطالعات خارجی دانشگاه اوساکا

• گردآوری: بهنام جاهدزاده

انتشارات پرند

مرکز مطالعات ژاپن

Center For Japanese Studies

日本研究センター

j a p a n s t u d i e s . i r

• مدیر هنری و طرح گرافیک: سعید صادقی • مدیر اجرایی: سید امین سقراطی • تصویرگر: کتا
• یاماساکی • مشاور حوزه ژاپن: دکتر سید آیت حسینی؛ استاد زبان و ادبیات ژاپنی دانشگاه
• تهران • تابستان ۱۳۹۹ • چاپ اول • تیراژ: ۵۰۰ نسخه • قیمت جلد: ۲۵۰۰۰ تومان
• چاپ: سورنا • بخش: ققنوس • حق چاپ محفوظ است ©

• سرشناسه: جاهدزاده، بهنام، ۱۳۵۷- • عنوان و نام پدیدآور: من زبان فارسی را دوست دارم؛ انشای فارسی آموزان دانشکده مطالعات خارجی
دانشگاه اوساکا/گردآوری بهنام جاهدزاده. • مشخصات نشر: تهران: انتشارات پرند، ۱۳۹۹. • مشخصات ظاهری: ۱۰۲ ص. • فروست: آموزش
زبان فارسی (آزفا): ۱. • شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۸۹۵۵۴۴-۲ • وضعیت فهرست نویسی: فیبا • موضوع: دانشجویان -- آثار و نوشته های فارسی
• موضوع: Persian • موضوع: دانشجویان ژاپنی • موضوع: Japanese students • موضوع: فارسی -- انشا
و تمرین • موضوع: Persian Language -- Composition and exercises • شناسه افزوده: دانشگاه اوساکا. دانشکده مطالعات خارجی
• رده بندی کنگره: LB۲۴۲۳ • رده بندی دیویی: ۳۷۸/۰۰۷۲۰۵۵ • شماره کتابشناسی ملی: ۶۱۷۴۵۱۳

• نشانی: تهران. خیابان آیتا... طالقانی. خیابان برادران شهید مظفر شمالی. بن بست کیا. پلاک ۷. واحد ۲. تلفن: ۸۸۹۱۰۳۸۱-۲۱.
• وبسایت: تهران. خیابان آیتا... طالقانی. خیابان برادران شهید مظفر شمالی. بن بست کیا. پلاک ۷. واحد ۲. تلفن: ۸۸۹۱۰۳۸۱-۲۱.
• ایمیل: info@parandepub.ir • www.parandepub.ir

پیش
گفتار ۷

هوندا ۲۴
کوتونه

۳۶
تاکا بایاشی
یوما

واتانابه
کارویونکی ۵۲

۷۱
کومیکو
شیبایاکی

هانا
۹۷

۱۳
نیشی
کایانو

میکامی
توموگا ۲۵

۳۸
تودای
تهراتانی

فوکودا
۵۴

فومیکا
ناکاتانی ۷۲

یوکو
راماسو ۹۸

رنا
هاماموتو ۱۴

ناکانیشی
تاکومی ۲۶

کیناری
ایمانی ۳۹

آیانو
یوشیدا ۵۶

۷۵
یوما
تاکا بایاشی

تاکایاما
ماساشی ۹۹

گوسی
ماتسورا ۱۵

۲۷
هرو
رون

۴۰
موری
کانانه

کتی ۵۷
یاماموتو

یوکا
تاکه نیشی ۸۶

میمی ۱۰
ایواتا

کی
گوتو ۱۶

۲۸
میکیکو
سوگیموتو

کورومی
۴۱

۴۲
کاجینو
ماسه

۵۸
آریسا
فوکونی

۹۰
ذوهی
کورومی

۱۰
میکیکو
هیرانی

تاکامی
ماساشی ۱۸

۳۰
کورومی
ناهو

اوکاوا
موئکا ۴۴

۹
ایساتو
ایمانو

ماینا
ساتو ۹۱

ایمانه
گابهو ۱۰۲

۲۰
یزوفی
ناتسوساکی

۳۱
سوزوکی
مانا

ریو
۴۶

هان
۶۰

۹۲
اکیدا
تووکو

سوتا
کویکه ۹۴

ناکامورا
ساکورا ۲۱

۳۲
تایکی
هاتسونو

موتوکی
سه کی ۴۸

۶۴
میزوهو
یاماموتو

۹۲
اکیدا
تووکو

۹۵
نانامی
ناناگا

امانه
نایتو ۲۲

۳۳
اوکازاکی
دایگو

۶۶
مسا
تاکه یاما

۶۸
یوریکا
ایگاوا

ساتومی
کاکوشو ۹۶

۲۳
امایکی
یوکیکو

یامادا
ناهو ۳۴

کتو
آکیو ۵۰

فهرست

زبان بارزترین جلوه فرهنگ است که به بهترین شکل فرهنگ را درآینه خود منعکس می‌سازد. یادگیری زبان نیز بهترین نوع مواجهه با فرهنگ دیگری است. تعصب و خود برترپنداری هم نقطه عکس این ماجراست. کسی که زبان یک ملت دیگر را می‌خواند نمی‌تواند علیه آن ملت تعصب داشته باشد و جذب بیانی‌های فرهنگی آنها نشود.

زبان دریچه‌ایست به سوی دنیایی عموماً ناشناخته یا کج فهمیده شده. مواجهه مستقیم با باورها و ارزش‌های دیگران. دیدن جهان از بعدی دیگر، از نگاه دیگران و رسیدن بهم متفاوت.

تفاوت‌های فرهنگی و زبانی اگرچه می‌تواند بسیار آموزنده باشد، اما در یادگیری زبان بسیار در سر راه می‌رسند. چند نمونه از تفاوت‌های زبانی را در اینجا یادآوری می‌کنم. این تفاوت‌ها می‌تواند همه وجوه زبان را دربرگیرد. از سیستم صوتی زبان گرفته تا عبارات، اصطلاحات، ضرب المثله‌ها و حتی طرز بیان یک جمله.

برای گویشوران هر زبانی، زبان مادری طبیعی‌ترین حالت زبان است. آنقدر طبیعی است که مانند نفس کشیدن یا دمان می‌ریختن، ریم حرف می‌زنیم. صداهای متفاوتی تولید می‌کنیم، واژه‌ها را براساس نظام دستوری منظم دنبال هم می‌چینیم و احساسات و عواطف دیگران را برمی‌گیریم.

اما واقعیتی که بیشتر مواقع فراموش می‌شود این است که بعضی از صداهای مختص بعضی از زبان‌ها هستند و در بعضی دیگر از زبان‌ها آن صداهای وجود ندارد. مثلاً در زبان ژاپنی صداهای «خ، غ، ژ» وجود ندارد. بنابراین یک ژاپنی زبان در اولین مواجهه با واژه‌هایی که دارای این صداهاست آن را به شبیه‌ترین صدایی که در زبان خودش است تلفظ خواهد کرد. بنابراین آقای خاتمی و آقای حاتمی هر دو آقای حاتمی تلفظ خواهد شد. اصولاً لهجه‌پی که در هنگام حرف زدن در زبان دیگر داریم نشانگر همین مسأله است که صداهای زبان مقصد را نمی‌توانیم آنچنان که گویشوران آن زبان تولید می‌کنند تلفظ کنیم. این مسأله در بین همه زبان‌ها به طور طبیعی پیش می‌آید.

اولین برخورد با زبان خارجی ما را از خوابی که تا به آن لحظه بوده‌ایم بیدار می‌کند. اولین برخورد با زبان خارجی مزه تازه‌ای است که به آن خو نکرده‌ایم. صداها‌ی نامفهومی که دیگران به آن می‌گویند و می‌خندند و تو حس می‌کنی که چقدر با آن بیگانه‌ای.

اگر تا حالا از چپ به راست می‌نوشتی و آن را طبیعی‌ترین حالت ممکن می‌پنداشتی، می‌بینی نه، دیگرانی هستند که از راست به چپ می‌نویسند. خیلی م با آن راحتند. اگر تا حالا می‌گفتی «خوشم می‌آید» بعد متوجه می‌شوی که عده‌ای در دنیا «خوشم می‌رود» می‌گویند و خیلی هم خوشند. می‌بینی تا به حال بچه را باید «به دنیا می‌آوردی» نان را «می‌پختی» دوست را «پیدا می‌کردی»، زمان مناسب را «اختصاص می‌دادی»، «در باغچه خانه‌ات سبزی می‌کاشتی»، اما می‌بینی که همه اینها در زبان دیگر «ساختنی» هستند. بنابراین باید بگویی «بچه ساختن، نان ساختن، دوست ساختن، زمان ساختن، سبزی ساختن....»

تا حال به دوست می‌گفتی که «سیر کن ۱۰ دقیقه دیگر می‌آیم پیش تو». اما می‌بینی همین قاعده بسیار طبیعی و بسیار پافشارانه هم آنقدرها طبیعی نیست. چرا که عده‌ای دیگر می‌گویند «صد دقیقه دیگر می‌روم پیش تو». می‌بینی که اصولاً یک سری از گفتگوها خاص یک فرهنگ دیگر است و در زبان و فرهنگ خودی به کار برده نمی‌شود.

مثلاً ما می‌گوییم «موفق باشی»، ژاپنی‌ها می‌گویند «ساعات را بکن»، ما می‌گوییم «خدا نگهدار، خدایه همرات، خداقوت، خدا نکنه، خدا خدا می‌کنم، خدا می‌دونه، خدا شاهده، به خدا قسم، خدا کریمه، خدا وکیلی، از خدا خواسته... از خدا بی‌خبر، خداشناس، خدای من، خدا بالا سرمونه، استعداد خدادادی، خدا رو چه دیدی، خدا اون روز رو نیاره، خدا رحمتش کنه، خدا لعنتش کنه، هم خدا رو می‌خواهد هم خرما رو» و ده‌ها اصطلاح دیگر که در هر کدام منظور و مفهوم خاصی را مد نظر داریم. اما لزوماً در زبان‌های دیگر چنین نیست.